

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Apare Duminica

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Problema sectară.

Dela început și până astăzi Biserica creștină a avut să se lupte cu nenumărate învățături greșite, ce țindeau să-i macine temelia: unitatea credinții. Istoria ne înșiră atâtea încercări de curesuri, cari au dat mult de lucru păstorilor turmei și cu cât te minunezi de mulțimea rătăcirilor dela adevăr cu atât mai mare îți este bucuria când constai că Biserica totdeauna a triumfat. Și nici nu se putea altcumva, căci adevărul birue cât de târziu, el nu poate fi nimicuit.

Deși sectele au fost o adevărată plagă pe Biserică, referindu-ne la neamul nostru românesc putem spune, că până curând a fost ferit de ispita lor. Abia aproape de zilele noastre se ivesc în rândul poporului pașnic și sub masca adevărilor biblice caută să se furizeze ideologii streine de însuși ființa etnică a neamului. Cu șoapte dulci și amăgitoare, ele încearcă să fărâmițeze puterile unite ale sufletului nostru românesc, în nădejdea unei biruințe.

Dar s'au înșelat amarnic. Așa, cum în general privind grija dovedită de Biserică întru apărarea patrimoniului credinții genuine, putem spune că și Biserica românească și-a pus toate puterile lucrătoare pentru a salva moștenirea strămoșească. Ce n'a făcut această Biserică pentru stăvilirea curentului de destrămare, ivit în rândul neamului nostru? S'au scris lucrări temeinice, au fost pre-

gățiți preoții pentru misiunea propoveduirii dreptei credințe, s'au organizat grupuri misionare, ba chiar și societăți în cari n'au lipsit nici mireni cu contribuția lor, colportajul a început să reacționeze față de aceeași măsură a sectanților. În rezumat vorbind, se va recunoaște că Biserica a fost la locul ei de apărătoarea tezaurului său.

Și nici nu se putea să se întâmple altfel, căci Mântuitorul însuși odată cu încredințarea Evangheliei Sale i-a impus și obligația de a-o vesti curată și întregă.

Dacă însă în această luptă de apărare contra sectelor, Biserica s'a văzut nevoită să apeleze la contribuția și sprijinul Statului, a făcut-o nu din considerații de slăbiciune sau temere că este amenințată cu distrugerea; ci a cerut ajutorul Statului din alte motive mai înalte și temeinice. Este știut și recunoscut de toți adevărul, că neamul nostru s'a născut creștin și acest fapt a avut o înrâurire asupra structurii lui sufletești în așa măsură, încât toate evenimentele lui istorice poartă pecetea învățaturii creștine. Biserica i-a fost totdeauna, tovarășul credincios, îndrumător și mângăitor în tot sbuciumul lui trecut. A despărți noțiunea Biserică de noțiunea Neam; este o imposibilitate dacă nu o sinucidere națională.

Dacă este așa atunci vom înțelege mai ușor justificarea apelului îndreptat către Stat,

ca acesta să contribuie cu tot ce poate la opera misionară a Bisericii, îndreptată pe câmpul sectar. Este de mare interes să dăm lămuriri acestui aspect de luptă unită ce trebuie purtată contra sectelor.

Totdeauna se căuta, și durere și acum, a pune sarcina luptei sectare numai în cărea Bisericii, nesocotindu-se datoria ce-o are și Statul însuși în această problemă.

Și acum vedem cum se face constatarea, că pătura muncitorească și poporul dela sate, în general pătura lipsită de cultură, este ademenită în mrejele sectarilor și că preoțimea nu înțeprinde nici o măsură de stăvilirea primejdiei.

Dar să-ne întrebăm cine oare este celce alimentează mai mult aceste curente rătăcite dela sufletul românesc: Biserica sau Statul?

Vor fi motive cari acuză Biserica, respective unii din slujitorii Ei.

Să luăm în primul rând viața dela sate și vom vedea cum, în Dumineci și sărbători crășmele sunt deschise și puse la dispoziția poporului ca prin aceste unelte diavolești, să alunce pe povârnișul tuturor păcatelor și greșelilor, dărâmand tot ce s'a strădui Biserica să zidească în sufletul fiilor săi.

În Dumineci și sărbători se țin târgurile mari, ședințele dela Primărie și alte întruniri, mai ales cu nesocotirea timpului liturgic.

Dacă venim la viața de oraș, apoi aici ne este dat să constatăm o adevărată babilonie. Pătura muncitorească,

dacă este mai organizată, este invitată la atâtea spectacole publice „sportive”, sau de altă natură și totdeauna în timpul liturgic; iar ceilalți imitează pe așa zișii intelectuali ce nu văd Biserica decât la Te-Deum-uri și atunci numai din obligație.

Și așa în mod indirect se mână apa pe moara sectarilor. Înzadar strigă Biserica ca să fie cercetată, căci glasul ei nu este ascultat.

Deci, dacă Statul vrea să se curme cu primejdia sectară, să nu se preîndă ca singură Biserica să lupte ci să contribuie în aceeași măsură și Statul fiindcă și primejdia este comună. Să se înceteze cu toate aceste posibilități de întrelăsarea îndatoririlor bisericesti și să se premeargă cu pilda vie a organelor administrative ale Statului, întru îndeplinirea creștineștilor noastre porunci.

Iar mai presus de toate aceste să se desființeze pe cale de lege toate sectele existente. Măsura nu ar fi întru nimic potrivnică principiului libertății, căfă vreme este constatată că aceste secte sunt adevărate emiburi de infecție națională. Sunt și alte state mai civilizate decât noi, cari deja au luat astfel de măsuri restrictive.

Și în fine să se dea posibilitatea de organizare a Bisericii, ca prin misionarii anume pregătiți să-și continue munca ei propoveduitoare în sânul fiilor săi și atunci nici porțile iadului nu ne vor putea birui.

Pr. T. Ciurup

Evanghelia

Luca c. 18, st. 10—14

„Doi oameni s'au suit în biserică să se roage, unul Fariseu și altul Vameș.”

Ce simplitate de cuvinte și totuși scena aceasta este atât de măreață, căci ne înfățișează două atitudini de viață, diametral opuse. Fariseul e tipul omului știutor de toate, increzător prea mult în puterile proprii și deci mândru în purtarea sa, care în aparență poartă vălul evlaviei și a bunei credințe. Vameșul în schimb, ne înfățișează pe omul ce nu știe atâtea lucruri ci numai un fapt: păcatul săvârșit și recunoscut, ceea ce îl umilește atât de mult în fața sfintenției lui Dumnezeu.

Nimic mai amăgitor în viață decât sentimentul măidriei, isvorât din știința ta sau din împlinirea formală a obligațiilor zilnice. A fi iubitor de știință, e ceva firesc; a îndeplini cu rigoare formele legii, este ceva folositor; însă toate acestea lipsite de suflul cald al umilinții devin piedeci în calea mântuirii. Mai plăcut este înaintea Domnului sufletul smerit, care-i slujește cu evlavie, decât cel ce vede pe toți slabi și numai pe sine bun.

Dumnezeu a arătat drumul mântuirii prin umilință și prin ascultarea de bună voie de Tatăl. Pilda aceasta trebuie să o urmăm în calea vieții noastre și atunci când faptele, după înfățișare, ne sunt spre folos. Să nu lăsăm, nici pentru o clipă, pe duhul înălțării de sine înăuntrul nostru, căci el atribuie totul nouă și Dumnezeu, celace întărește cele neputincioase ale firii, este alungat din suflét.

„Dumnezeule... nu sunt ca ceilalți oameni...” e strigătul sufletului înăbușit de oarba încredere în propriile lui puteri, uitând că și el nu este cu nimic mai mult decât alții, păcătos și slab.

Și cât de dulce e cuvântul umilinții Vameșului: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului!” Este icoana sufletului răătăcit și întors la sânul Tatălui, a sufletului ce-și trăește toată ticăloșenia vieții și nu vede altă scăpare decât în bunătatea lui Dumnezeu. Pe această temelie de simțire se poate clădi adevărata viață plăcută lui Dumnezeu și oamenilor. În momentul în care ai ajuns să-ți cunoști propria ta micime și să știi, că scăderile altora întru nimic nu pot acoperi pe ale tale; atunci ești pe drumul cel bun și mântuitor.

Mai multă valoare are în fața lui Dumnezeu omul ce-și vede chipul său sufletesc în propriul trup, decât cel ce caută să desvăluie tainele altuia.

Deci să ne smerim în fața lui Dumnezeu, cunoscându-ne păcatele, cerând iertarea și făgăduind îndreptarea. Nici un alt drum nu ne va duce la îndreptare, decât smerenia. Ea deschide porțile inimii, unde pătrunde harul ceresc și lucrează fapta bună.

Dinpotrivă, mândria închide orice înălțare a sufletului spre fapta curată, plină de dragoste față de Dumnezeu și ridică zidul despărțitor de cer.

Doi oameni — două drumuri. Să ne întrebăm care-i drumul vieții noastre; înălțarea prin smerenie sau coborârea prin mândrie.

Pr. T. Ciurus

Lupi în piele de oaie

Acelora, care ne este încredințat cuvântul evanghelic spre propovăduire și apărare, ne stau în față ca o permanentă poruncă povețele sfântului Apostol Pavel din Epistola către Romani, Cap. 16, v. 17. „Vă îndemn fraților să fiți cu luare aminte asupra acelora cari fac desbinări și sminteli împotriva învățaturii pe care ați învățat-o și abateți-vă de la dânsii”.

De acești profesii mincinoși, ce vin în numele lui Hristos, n'a fost lipsită Biserica nici în timpul sfinților apostoli, nici în al sfinților părinți și se pare, că pe cât ne îndepărtăm de epoca de încheiere a creștinismului, răătăcirile, ca și profesii mincinoși, se înmulțesc tot mai mult.

Neamul nostru și în trecut, dar mai ales în această jumătate de veac, a fost asaltat din greu de acești tulburători și bătători ai credinții noastre ortodoxe.

Impurile grele de azi, când sufletele credincioșilor sunt involburate de neliniștea zilnică în care se sbat, sunt pricinice pentru încolțirea multor răătăciri, cari vor duce la scopul urmărit de toate sectele: „demoralizarea și desrămarea neamului”.

În urmărită a acestei diabolice acțiuni sunt sectele ce tulbură și azi satele noastre, împrăștiind, cu nemiluita, broșuri pline cu învățături otrăvitoare.

Într-una din dimineți, femeile satului în care păstorese dau de veste că au sosit niște medici din București ce umblă din casă în casă, — eram tocmai în săptămâna igienică.

Mirarea lor era mare că acești medici nu căutau atât curățenia caselor, a copiilor și a ogrăzilor, ci erau bucu-roși să stea îndelung de vorbă, spunând tuturor că sunt trimiși cu cărți de sănătate de către Ministerul sănătății.

Aceste cărți de sănătate: Isvorul Sănătății, rev. Sfetnicul Vieții, revista sectei „Creștinilor după Evanghelia”, „Semelele Timpului”, erau oferite pentru bani, unde întâmpinau opunere recurgeau la îndemnuri slăruitoare, invocând însubordonarea față de autoritatea Ministerului ce-i trimisese.

Cutrecând satele cu repeticione uimitoare, au cercetat mai ales casele țărănilor fruntași și ale intelectualilor, intrând uneori chiar și la preoți, unde țineau să fie cunoscuți sub formula: „Un grup de tineri din București”, ce sunt trimiși să facă abonamente la revista higienică „Sfetnicul Vieții”.

Ceea ce ne surprinde la acești colportori este priceperea lor în captarea abonaților, fie la această revistă higienică fie la altele.

Familii cari n'au un ziar abonat, o gazetă măcar și cari nu citesc o revistă sau o carte bisericească, la îndemnul unor necunoscuți, streimi de neamul și idealurile noastre, atât de ușor s'au abonat la această revistă zisă igienică, care în primele pagini numai, se ocupă cu articole de atare natură, iar restul cuprinsului conține, credințele sectare ale „Creștinilor după Evanghelia”.

(Urmare în pag. 5-a)

FOILETON

Muzeul Parohial-local

— Istorical și rolul lui —

de Preot A. VELEA

Cuvântul „muzeu” derivă din limba elină dela Muze, nume dată zeitelor care după concepția mitologică din antichitate prezidau artele și științele: de unde apoi la Grecii antici prin numirea „muzeu” se înțelegea palatul sacru, adică sanctuarul în care se adunau toți bărbații ce erau în slujba Muzelor și unde în liniște se consacrau artei și științei.

În sacuarul Muzelor se adunau pentru a se perfecționa marii cântăreți, poeți și oameni de științe, unde cu toții aveau la îndemână un bogat

material de studiu.

La noi cuvântul „muzeu”, în limba română îl aflăm, din cât se știe până acum, mai întâi în lucrarea: „Hronicul vechimii Româno-Moldo-Vlahilor întâiu pe limba latinească izvodit, iar acum pe limba românească scos cu truda și osteniința lui Dimitrie Cantemir, voievodul și de moșie domn al Moldovei și a svintei rossienesti împărății cneaz. În Sant Petersburg anul 7225 (1717)”.

Dimitrie Cantemir, în Hronicul său (ed. Tocilescu p. 298) explică muzeele prin „cămă-

șuri unde stau la citeală sau la învățatură”.

Dar cuvântul „muzeu”, ca alte neologisme a pătruns la noi numai în secolul al XIX-lea, când aflăm la Constantin Negruzzi (Opere I 501) că vorbește de „muzeele Itali-ci” și Al. Russo (Serieri ed. Haneș, p. 92) care îl întrebuințează într-o formă neasimilată în limba noastră: muze; iar mai nou în literatură (Conv. lit. XLII p. 1055) îl scrie mai întâi Polizu în dicționarul său¹⁾.

După înțelesul de acum „Muzeul” este o încăpere unde se depun obiectele de artă și de știință la păstrare pentru a putea fi apoi văzute acolo de oricine.

În muzeu depunem pentru a păstra lucrurile ce sunt ca

mărturie din vremuri demult trecute și pentru a lăsa ca moștenire ceea ce am aflat și am crezut noi că ar putea să fie spre șire și folos pentru cei care vor urma²⁾.

La început muzeul a ieșit din inițiativa particulară a unui individ care a ținut să păstreze cu grijă ceea ce i-s'a părut plăcut și valoros, făcându-se astfel primele colecțiuni din care se formează un muzeu. „Primele colecțiuni au caracterul de tezaure, de opere prețioase și de curiosități, adunate cu scopul de a documenta bogăția, forța, priceperea și apăsării cărui aparțineau. Ele cuprindeau în sine și trofee de război, dintre care unele aveau chiar formă artistică. Curiozitatea, superstiția, credința, dorința de a pune în evidență

1) Cf. Coriolan Fetrașcu: Muzeele din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș. Cluj, 1929, pag. 10.

2) Actul comemorativ al înființării Muzeului Parohial-local la 29 Maiu 1939 în Parohia Ighiel jud. Alba.

Lupi în piele de oaie

— Urmare din pag. 2-a —

În unele parohii numărul abonaților la această revistă este destul de însemnat, iar cum această revistă va veni întovărășită de alte broșuri sectare și mai ales de rev. „Semnele Timpului” ușor se va încuibă sectarismul ce cu greu se va mai putea stârpi.

Aproape în toate casele pe unde au trecut, au lăsat între altele, broșura: „Suforințele lui Hristos”, a adventistei E. White din America, care prin pretinsele sale vedenii a întemeiat adventismul de ziua a șaptea.

Nu s'au ferit nici chiar de discuții cu caracter politic, criticând legăturile țării noastre.

Atât de evident fiind scopul urmărit de acești infractori ai legilor țării, au fost predați de autoritățile locale parchetului, de unde s'ar putea totuși să scape nevinovați, bazându-se pe mulțimea autorizațiilor, cu cari s'au înarmat.

Despre unii ca aceștia apostolul Ioan zice: „Dacă vine cineva la noi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-i ziceți părtăș cu lucrurile lui cele rele”. Ep. II, cap. I, v. 10.

Dacă nu putem folosi argumentul sfântului Nicolae față de Aric, în lupta noastră cu acești trădători de neam și uzurpatori ai legii noastre sfinte și drepte, e bine să-i cunoaștem și să ne apărăm de ei, făcându-i emosecți credincioșilor noștri.

Clonța Ioan
preot

Conferințe Preoțești — Cercuri religioase

Conferința preoțească din protopopiatul Aiud

Potrivit îndatoririlor noastre preoțești tractului Aiud și-a ținut ședința conferinței de toamnă în parohia centrală Aiud, la 12 Decembrie 1941, sub presidiul P. C. prot. Iosif Pop.

După serviciul divin oficial în sobor și după deschiderea ședinții prin cuvântul presidial, a urmat referatul lucrării dată de Ven. Consiliul vicarial: „Rolul Bisericii ortodoxe-române în opera de reîntregire a Neamului”. Din lucrările prezentate de preoți și din discuțiile însuflețite în jurul acestei mari probleme, s'au luat următoarele concluziuni:

I. Biserica, care a fost mama ocrotitoare și educatoare a neamului în trecut, potrivit menirii sale primite dela însuși Mântuitorul Hristos trebuie să fie și în viitor ceea ce a fost în trecut. În această calitate ea trebuie să lupte pentru crucea Mântuitorului, contra duhului de aticism feroce, reprezentat prin bolșevism, comunism, sectarism, francmasonerie și iudaism.

II. Pe țărâm național Biserica trebuie să țină mereu trează conștiința solidarității naționale și a unității; dreptul libertății și al dreptății naționale și sociale, dela care în nici o împrejurare neamul și credincioșii adevărați nu pot renunța, orice jertfe li s'ar mai cere, știind că învierea și înălțarea se bazează pe pătimire și jertfă.

III. Moralitatea aspră a vieții particulare și publice trebuie să le practice și impună biserica și slujitorii ei, fără excepție și pe toată scara ierarhiei, atât față de sine, cât și față de credincioși.

IV. Se va intensifica acțiunea învățătoare, prin amvon și sfințitoare prin sfintele ierurgii și taine, săvârșindu-se și peste săptămână sfintele slujbe, mai ales pentru cei de pe front.

V. Între vorbă și faptă să se stabilească perfectă armonie.

VI. Într'un timp când se cere tuturor sacrificii, biserica trebuie să lupte contra egoismului, cultivând iubirea și milostenia creștină. Se va organiza de către ea, eventual dând tot concursul său instituțiilor create în acest scop de către Stat, sprijinirea și ajutorarea săracilor, a văduvelor și orfanilor de războiu, a ostașilor răniți și de pe front. La nici un apel ce se face de către Stat în acest scop nu putem rămânea inactivi, fiindcă ajutorarea aproapelui este o virtute, care aparține în întregime mijloacelor proprii bisericii lui Hristos.

VII. Preotul își va îndeplini datoriile sale independent de recunoștința dela oameni, sau chiar dela Stat și neam, cari și aceștia în aprecierile lor pot să greșescă, plecând din greșelile constatate la unii dintre preoți.

VIII. Pregătirea viitorului trebuie să o începem cu tine-

rele vlăstare. De aceea grija cea mai mare a bisericii și clerului trebuie să fie catehizarea tineretului școlar, care va fi ținut strâns lângă biserică. În acest scop copiii vor fi instruiți în cântarea liturgică și vor cânta în corpore la sf. liturghie, împreună cu ceilalți tineret de ambele sexe.

IX. Acțiunea bisericii față de credincioși nu poate fi limitată numai la stricta îndeplinire a serviciilor rituale. Nici chiar numai la predica din biserică, oricât de bună ar fi aceasta. Viața religioasă a credincioșilor trebuie organizată în vederea unui creștinism activ și viu, pe țărâm social. În această privință cultele minoritare ne-au întrecut.

Trebuie deci să creem și noi, în fiecare parohie, societăți religioase, cum ar fi:

1. Societatea tineretului de ambele sexe. Aceasta ar avea de scop să cânte, împreună cu elevii de școală, la sf. liturghie, să organizeze producții și serbări în folosul ostașilor, a celor lipsiți, etc.

2. Societatea femeilor măritate, având scopul să strângă mijloace și să afle căi de a ajuta organizat pe săraci, de a săvârși orice colectă de interes obșteșe, a împodobi și înzeștră sf. biserică, a cultiva și organiza datinile religioase, după împrejurările locale.

3. Societatea bărbaților căsătoriți, menită mai ales a cultiva spiritul de vitejie religioasă și națională și conștiința obligațiilor obștești, mai pe sus de cele particulare.

4. Sfatul bătrânilor, care ar

(Continuare în pag. 4-a)

bogăția lor a avut rolul lor în înființarea și aprecierea acestor colecțiuni”).

Istoria ne spune că în antichitate erau vestite palatele domnitorilor din Asia și Egipt, mai ales pentru operele de artă ce se găseau expuse în ele.

În templele grecești, ca cel dela Efez se vedeau o mulțime de icoane, apoi în apropierea lor se așezau relievi, arme și prin parcuri puneau animale exotice.

Cele dintâi muzee în care se adunau cât mai multe obiecte datează din secolul al treilea.

La Români, primul muzeu particular de care se face amintire este acela a lui Asinius Pollio, care la îndemnul lui Iulius Cezar a dat voie ca să fie vizitat de public, expunând

toate colecțiile pe care le avea eruditul bărbat.

Deasemenia în templele lor ca și în ternele publice erau muzee unde se găseau numeroase opere de artă.

În Bizanț, la băile publice, în biserici și palate erau colecțiuni de tezaure aristocratice, iar biserica Hagia Sophia avea peste 400 de statui, apoi în Sala de audiență a palatului imperial erau expuse bijuterii de o deosebită valoare, pietrii scumpe și veșminte pompoase.

În evul mediu se constată un deosebit interes pentru a aduna în biserici tot ceea ce e rar, extraordinar și miraculos, atunci „muzeu era catedrala care cuprindea și biblioteca și școala”⁴⁾.

Palatele seniorilor erau adevărate muzee în care se depo-

zitară arme trofee, veșminte și tezaure de aur.

Această râvnă pentru colectarea obiectelor de artă ori care evocau gloria faptelor de arme au făcut să se înmulțească tot mai mult numărul muzeeilor.

În epoca Renașterii erau vestitele muzee ale nobililor și ale papilor precum și la mănăstiri.

Cu anul 1791 când Adunarea Națională Franceză a hotărât ca Luvru „Acest muzeu să stea deschis pentru oricine, ca oricine să poată lucra în el” se începe ca muzeele să fie un factor de educație a publicului.

Din secolul XIX fiecare țară cultă a început să înființeze muzee, îmbogățindu-le cu colecții de valoare din toate punctele de vedere, pentru a-și mări prestigiul național.

În România s'a fondat la 1864 Muzeul Național de An-

tichități, iar după acesta au urmat apoi Muzele de Științe Naturale, Muzeul Aman, Kallinderu, Etnografic, Simu și multe altele.

În Ardeal cel mai vechiu și de valoare este Muzeul Brukenthal, fondat în anul 1817, iar în anul 1905 Muzeul Asociațiunii.

Ideia întemeierii unui Muzeu Eparhial la Episcopia noastră a Vadului, Feleacului și Clujului a preocupat pe membrii Consistoriului încă din anul 1919, iar în scopul acestei s'a și dat un comunicat „îndrumând preoțimea ca să fie cu luare aminte la toate obiectele de valoare artistică sau istorică pe care să le adune”⁵⁾.

5) Dr. Stanca: Episcopia Ortodoxă-Română a Vadului, Feleacului și Clujului (1919—1929) Cluj 1930, pag. 99.

6) idem ibidem.

(Va urma)

3) Dr. C. Petrașu a. c. pag. 17.

4) N. Iorga: Trei conferințe de orientare. Valenii-de-Munte 1939, pag. 28.

Conferința preoțească din protopopiatul Aiud.

(urmare din pag. 3-a)

avea problemele de îndreptare a relelor din parohie, împăcarea litigiilor, stabilirea programelor de propășire în parohie.

Infăptuirea succesivă a programei, din concluziile de mai sus este obligatorie pentru fiecare preot din tract.

Sunt îndatoriri a căror îndeplinire nu pot decât să ne bucurăm. Preoțimea noastră întregă, luptă din tot sufletul, pentru realizarea lor.

C.

Bibliografie

„Duh și Adevăr”, organ omiletic al preoțimii din Eparhia ort. rom. a Timișorii, anul II, Ianuarie - Februarie, nr. 1-2. Abonamentul anual 240 Lei. Red. Timișoara II, str. A. Șaguna nr. 12.

Avem în fața noastră din nou, aceeași revistă omiletică și citindu-o înțelegem și mai mult golul ce umple în viața pastorală, prin apariția ei. Nu este datorie mai sfântă pentru preot, ca și predicarea cuvântului Domnului. De aceea predica se cere ca parte nedeslipită de orice serviciu religios.

Stăruința cu care preoțimea Eparhiei Timișorii, sub patronajul P. S. Episcop Vasile, dă ființă acestei reviste, este vrednică de laudă. Bogată în cuprins, înșirând predici pentru toate Duminecile și sărbătorile acestui interval de timp, alcătuite de cei mai distinși preoți și profesori de teologie; aduce un aport bogat în activitatea omiletică a preotului.

Indemnăm în mod stăruitor preoțimea noastră, ca să-o aboneze.

„Cuvântul” Episcopii Cetății-Albe Ismail, Noembrie, Decembrie 1941.

Sfârșimate odată obezile de încătușare, pe cari stăpânirea întunerecului le-a pus și peste peste această Eparhie, ea a pornit iarăși pe drumul de zidire sufletească pentru lege și pentru neam. Și dacă se spune, că preoțimea noastră e temelie, celorce trebuie să povănuască norodul, apoi această revistă, mai mult oficială, îi dovedește întru toate adevărul amintit.

Scrisă într-un dulce grai românesc și mai ales stăpânită de duhul pastoral ce trebuie să călăuzească pe preot, așa cum

vrednicul ei îndrumător P. S. Episcop-Locot. Policarp știe să-i dea viață; Ți câștigi convingerea după citire, că aici se lucrează cu mult suflet și cu multă trudă.

Se anunță multe realizări de organizație bisericească, toate temelii pentru viitoarea muncă de evanghelizare și nu lipsește nici inițiativa editării unei foi oficiale de zidire sufletească.

Ne bucurăm de tot ce se realizează aici, unde ostașul român și-a vărsat sângele pentru desrobirea pământului nostru.

Informațiuni

Aviz. Adurem la cunoștința Cucerșicilor preoți, că Onor. Tipografia „Alba”, din Alba-Iulia va avea în depozit tot jetul de tipărituri necesare Oficiilor parohiale. Vener. Consiliu Vicariatul a stăruit pentru realizarea acestui fapt, dorind a servi trebuințele parohiilor noastre.

Cei interesați se vor adresa direct tipografilor.

A reapărut „Misionarul”. Cu multă bucurie sufletească anunțăm, că revista bisericească „Misionarul”, din Chișinău, din nou a început să apară, contribuind astfel la îndrumarea misionarismului în parohie. Trecutul ei plin de mândrie bisericească, este o cheazășie pentru viitor.

De aceea o recomandăm preoțimii noastre, ca pe un vrednic sfătuitor.

Rentă viageră. Se acordă I. P. S. Gurie Grosu, Arhiepiscop al Chișinăului și Mitropolit al Basarabiei și P. S. Episcop Dionisie Erhan al Cetății-Albe Ismail, rente viagere, primului de 51.000 Lei lunar, iar celui de al doilea de 22.900, cu începere dela 1 Oct. 1941.

Deschiderea cursurilor școlii de catehisare din Tiraspol.

Duminea trecută s'a inaugurat în Tiraspol deschiderea cursurilor Școlii de catehisare. Solemnitatea s'a făcut în sala de ședințe a Catedralei „Sf. Neculcea”. Au luat parte P. C. Arh. Antim Nica dela Misiunea Ortodoxă din Transnistria, d. Pugaciov, misionarul Eparhiei Ismailului și alți misionari.

P. C. Arh. Antim Nica a rostit un cuvânt de deschidere, iar d. Pugaciov a vorbit despre „Existența lui Dumnezeu”.

„Această școală va funcționa trei zile pe săptămână și, pe lângă asta, în fiecare Duminecă se vor ține ședințe publice la care vor vorbi preoții Misiunii Ortodoxe.

Cursurile vor fi esențial

pentru copiii extra școlari și adulți. Cine cunoaște cât de cât realitățile de aici și îndeosebi transformările psihologice din ultimii douăzeci de ani, înțelege imediat că această școală de apropiere mai liberă a învățaturii creștine era absolut necesară.

Ajutorarea ostașilor ger-

mani de pe front. Colecta făcută de poporul german în favoarea ostașilor de pe front în sumă a ză până acum 67.252.686 diferite obiecte de îmbrăcăminte de iarnă.

Au fost trimise pe front și distribuite soldaților blănuri și haine de lână ce au fost transportate cu ajutorul unui număr, de 4000 vagoane.

Partea oficială

No. 21/1942.

COMUNICAT

Onor. Minister al Cultelor, cu adresa Nr. 68.015/1941, ne comunică următoarele:

„Avem onoare a Vă face cunoscut că potrivit comunicării Ministerului de Finanțe, făcută cu adresa Nr. 700.796 din 1941 alocația de copii prevăzută la art. 25 din Codul funcționarilor publici nu se mai acordă funcționarilor publici care au copii în școli, în care primesc gratuit întreținerea completă dela Stat (hrana, îmbrăcăminte, dormit).

Accastă dispoziție se aplică atât în privința copiilor în vârstă peste 16 ani, cât și în privința acelor sub 16 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1942.

Părinții cari au copii și primesc indemnizațiile respective, vor face declarații scrise, pe a lor răspundere, dacă au sau nu copii în această situație indicând și școala în caz afirmativ.

Declarațiile vor trimise de urgență Ministerului spre a se avea în vedere la ordonanțarea salariilor, începând cu luna Ianuarie 1942”.

Îndrumăm pe preoții noștri cari sunt în situația de mai sus, să ne trimită de urgență declarațiile de mai sus.

Alba-Iulia, 9 Ian. 1942.

Președinte:

Al. Baba

Secretar:

Pr. T. Ciurus

No. 4492/1941.

COMUNICAT

În anul trecut, în urma evenimentelor au rămas unii membri ai fondului ajutorului de înmormântare în restanță cu cotizațiile. Din considerații bine justificate, pe unii cu restanțe mai mici i-am ținut și pe mai departe ca membri, după ce și-au achitat restanțele. Începând cu 1 Ianuarie 1942 însă, intrând în normal cu acest fond, suntem nevoiți să aplicăm dispozițiile Statutelor și să ștergem, pe toți cu restanțe mai mari de șase luni. Cei ce doresc să rămână totuși membri, vor avea să facă cerere ca să fie înșeriși din nou, plătind taxa de înscriere.

Alba-Iulia, 9 Ian. 1942.

Președinte:

Al. Baba

Secretar:

Pr. T. Ciurus

Nr. 591—1941 pp.

2—3

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în „Renașterea”, pentru postul vacant de paroh al parohiei GEOMAL, din protopopiatul Aiud.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

- 1) Salariul dela Stat.
- 2) Casa parohială corespunzătoare, cu dependințe și grădină de zarzavat de cca. 400 stj.
- 3) Sesiune parohială teren arabil 15 jug. în Geomal, iar 101 jug. în comuna Leorinți, primit din reforma agrară; în total 25 jug. precum și 400 stj. parchet anual din pădurea comunală.

4) Onorariile stolare obișnuite Concurenții având calificare ce puțin pentru parohii de clasa a II-a, își vor înainta cererea legal întocmită, Vicariatului din Alba-Iulia, iar pentru a face cunoștință cu poporul se vor putea prezenta în parohie, în termenul legal, pe lângă încuviințarea protopopului. Aiud, la 30 Decembrie 1941.

Of. protopopesic Aiud în înțelegere cu Consiliul parohial din Geomal: Protipop IOSIF POP

Nr. 730—1941 prot.

3—3

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cantor din parohia paplu Ilarian, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

- 1) Sesiunea cantorală 6 jug.
- 2) O treime din venitele stolare.

Candidații își vor înainta cererea cu actele ofițului nostru protopopesic în termenul fixat și se vor putea prezenta în parohie în vre-o Duminecă sau sărbătoare să cânte la strană.

Vor fi preferați absolvenții școlii de cântăreți.

Luduș, 17 Decembrie 1941.

În înțelegere cu consiliul parohial din Paplu Ilarian.

R. POPA, protipop.

Redactor responsabil: Pr. T. Ciurus